

Сон-легенда

Антоніна Гармаш-Литвин

Навколо степ, сухий, потрісканий, квіти в'ялі, трава зжовкла. Деся вдалині стугонить, земля здригається. На те стугоніння поспішають жінки. І ми втрюх: я, мої подруги – Валентина і Марія, теж поспішаємо туди. Жінки утворили коло, а в центрі – жерло вулкана, зрідка в'ються язики полум'я. І раптом з жерла на мітлі вилітає Баба-Яга. Висока, ставна – а обличчя, як спечене яблуко зморщене. Тільки очі – великі, зоряні сяють зеленим світлом. Глянула навколо, гримнула до всіх:

– А чого ви тут зібралися?

Всі мовчать. Вона тоді:

– А, знаю!

І майнула знову під землю. За хвилику винесла мішок, розв'язала його і сипнула між жінок. Там було все для рукоділля: голки-нитки-спиці.... Половина жінок кинулась збирати, взяли кожна, що хотіла і пішли собі. Баба-Яга до тих, що лишилися:

– А ви що чекаєте?

Мовчання. Махнула рукою:

– А, знаю!

Повертається, під землю, виносить ще мішок, розв'язує і сипонула між жінками. Це були предмети особистого туалету – люстерка, гребінки, пудри, рум'яна... Друга половина жінок взяли, що хто хотів і розійшлися. А ми втрюх строїмо. Баба-Яга пильно подивилась нам в очі, мовила:

– А вам що потрібно?

Ми мовчимо.

– А, знаю!

Повернулася під землю, знову підлетіла до нас, і дає Валентині обручку, а в колечку, як на екрані, щось палко промовляє її чоловік Олесь. Марії дає записник і олівець з вогняним осердям. Як написати щось на папері, літери сяють вогнем. (Вона пише вірші). А мені дає бандуру. Я дивуюсь: навіщо? Я ж не вмію грати! А! Це для мого Василя-бандуриста. Дивлюсь, – бандура незвичайна: біля кожного кілочка срібний дзвіночок, який відповідає голосу струни. І басів стільки ж, як і підголосків.

Хапаю бандуру і поспішаю, шукаю свого Василя. Всі йдуть за мною, і Баба-Яга теж. Вдалині, на високій могилі сидить Василь, підперши руками голову, а поруч стоїть Олесь і пильно вдивляється в небо. Я даю в руки Василеві бандуру, і він нічого не кажучи, починає грати, і співати. Цю пісню я винесла зі сну.

*Я пісню шукаю, яку світ не знав,
Якої ніколи ніхто не співав.
Та пісня дримає у лоні пільми,
Сповита, укрита своїми крильми.*

*Розквітне в тій пісні незнаний вогонь,
Із щирого серця, із теплих долонь.
Обійме любов'ю та пісня весь світ,
У кожній душі розцвіте дивоцвіт.
То пісня весняних лісів і гаїв,
То дзвін жайворонка. то спів солов'їв,
В тій пісні єднуються небо й земля,
Їм стежку єднання веселка встеля.
Я прагну ту пісню, яку світ не знав,
Якої ніколи ніхто не співав,
І серце буремне спалю без жалю, –
Лиш тільки прокинься, о Пісне, молю!*

Як тільки залунала пісня. Олесь раптом почав ловити сонячні промені і кидати їх на струни. Вони засвітилися всіма барвами веселки, задзвеніли, як супровід оркестру. А навколо творилося щось неймовірне. Незвичайне. Сходилися, зникали тріщини в землі. піднімалася зелена свіжа трава, зводили голівки пониклі квіти. Степ розцвітав і співав разом з Василем.

А з Баби Яги сталася жінка небаченої вроди. Тільки очі не змінились. Але вони тепер блищали радісно і сонячно.

Підійшла вона до Василя і Олеся, розцілювала їх і мовила:

– Спасибі, діти! Ви мені подарували нове життя!

І все.